

Tarinan kertoo:
Tenho Heikkilä
Kälviä

Korsu-Jooseppi

Se on silla lailla, ettäkö miäs oikein perustheellisesti äläkäsee, niin ei se heti lepy. Koi kaikkia asioita oikein tiäjä, niin saatto tämmönen äkästyminen olla yhtenä syynä siihen, että Jooseppi otti reppuuns pykälhän ja muutti akkaans tykyä vähäsine kampheinees tuanne Vehkasuan taate mehthän asuhan. Kaivo kivishen rintheese kroopin ja hakkas siihen hirsisen korsun. Soli korkeintaas kolome meeteriä pitkä ja kaks ja puali leviä. Niim matala, että semmonen yli kuus jalakaa pitkä miäs, ko Jooseppi oli, joutu siälä olehan meleken kontullaans.

Kiuas nurkasa, laveri oven piälesä, josa istuthin ja nukuthin rekifeltit peittona. Pöytäpahanen ja jonkulainen hylly peräseinäsä, josa vähäset astiat. Keittopaikka oli ulukona. Siinä se sapuskan värkkäs kesät talavet. Uloshan sitä joutu muutenki, ko rupes kiuasta lammittähän ja sakia savu täytti korsun. Valoneuvona oli öljytuiju. Piäni akkunäräppänä anto päiväsaikana vähä valua. Vaatimattomisa oloisa sitä ihminen tulee toimhen, jos vain haluaa.

Jotaki piti kumminki ostaakki. Sualaa, jauhoja, lamppuöljyä ja haulikhon amisooneja ainaki. Ja tiätysti vähä vaatetta ja kengät joskus. Siihem piti hankkia vähä rahaa. Sitä Jooseppi sai tekemällä risuluutia ja porstia. Tämmösen luuta- ja porstakantamuksen kaans sen näki aina silloin tällöin menosa Kokkolahan.

Kaikki luannon antimet kelepas ruaks. Mariat, siänet, kalat ja viimisenä takuumiähenä oli pitkäpiippuinen Huusvaarna, jolla sai lihanm pualta. Kyllä se sillä ainaki yhen hirvenki kööpäs, vaikka niitä oli silloin harvasa. Kävi se kyllä vielä vaihtamasa luutaknipuilla Jatkojoen taloista pääryjä ja muutaki särvintä joskus.

Siihen aikhan kyläläiset piti lamphaita kesän ajan merenkareisa. Siältoli joku jäärä joskus pois ko menivät syksyllä niitä hakehan. Kotia tuajuillaki oli hauleja perslihoisa. Ei tiä oliko Joosepilla osaa eikä arpaa tähän asihan. Mutta pikkusen kylällä höpötethin semmosia, että olis ollu.

Yhen kerran minä Joosepin korsulla kävin, silloinko se siellä kortteeras. Molthin poikaporukalla yhtenä kevännä kärmheen nousulla. Kiärrethin kaikki harijut, joisa kärmheet talavehti. Siinäki mäesä misä Joosepin korsu oli, oli semmonen nousupaikka. Jatkojoelta, Peunaviikin kautta Peltomaan nevan laijasa nyt jo kiinnikasvanheen polun varresa piäni kivipaasi, josa on hakattu risti. Siinä kuallu tuosa vuasisajan vaihtheen tianoilla nuori nainen. Oli ollu Kaihilan nevala niitulla ja siälä oli kärke pistänny jalakahen. Muu väki oli laittannu tytön menehän kotia sairastahan, mutta välille oli tyttö väsynny.

Sattumalt met tulimma sillon Joosepin korsulle. Isäntä kuuli liikettä ja avas ovens. Kahtua pälisteli niskat kytyräsä siältä matalasta huushollistaans. Tiajusti, että minkälaisella asiat pojat oli. Ko kuuli asian, niin sano, että kyllä tuala korsun kattosammalisa on varmasti yks asunnu koko menheen talaven. Ko lämmittää kiukhaan, niin rupiaa se siälä liikkuhan ja kähämihän. Siinä ko se aukasi ovens niin nähthin ettei se hoito siälä sisällä kaksinen ollu. Laattialle oli keräintynny parikymmentäsenttinen ketta risuista, jokka oli jäänny tähtheeks luujan tyästä. Paskanen ja partanen soli naamaltaanski ja käjet oli aivan mustat.

Tuntu siltä, että se olis miälellääns praatannu enemmänki. Tinko, että kenen poikia olimma. Olis tiätysti tahtonnu kuulla enempiki maalikylän asioita, mutta met ei oltu oikein puhettuulella. Teki miäli vain lähtiä kaplikhon ja vähä äkkiä siitä mäestä.

Jooseppi asu siälä erakkona vuasikauet. Ko sen akka sitte oli kuallu ja tiätysti rupes tuntehan ihteenski raihnaseks, ilimaintu se vähin puhein takasin kylälle, omahan mökhins asuhan. Ei kylläkään sitte enään elännu kauan.

Saattaa olla, että meleken jokahinen miäs on josaki elämäns vaiheesa haaveillu erakkoelämästä, ja varsinki siittä suunnattomasta vapauen tuntheesta, jonka uskothan siihen kuuluvan. Mutta että semmoshen elämänmuutokshen kykenis, niin täytyy olla aivan erkoinen luanne.

On se vain niin mukava könytä iltasin lakanain välihin oman akkaans lämpimhän kainalhon nukkuhun. Piut paut siinä silloin antaa joutavanpäiväselle vapauen kaipiolle.

Tarina on julkaistu Kälviän seudun sanomissa 28.5.1998